

Warszawa, 28 czerwca 2012 r.

244/MK/SLLGO/2012/SOKT

**Agencja Restrukturyzacji i
Modernizacji Rolnictwa
ul. Al. Jana Pawła 70
00-175 Warszawa**

Wnioskodawca:

Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich
ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa

Organ:

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa

Dotyczy: DPiS-052-121/WWZiIP-MK/12

Wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku

Na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej wnosimy o ponowne rozpatrzenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej z dnia 12 czerwca 2012 r., którego wykonania odmówiono decyzją z dnia 25 czerwca 2012 r.

Mając na względzie prawidłowe stosowanie przepisów prawa podnosimy co następuje.

Decyzją z dnia 25 czerwca 2012 r. Stowarzyszeniu Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich odmówiono dostępu do informacji publicznej odnośnie wniosku z dnia 12 czerwca 2012 r. w zakresie udostępnienia informacji o udostępnienie umowy zawartej pomiędzy ARiMR a Telewizją Polską oraz kwoty jaką zobowiązała się zapłacić ARiMR za emisję spotów.

W uzasadnieniu decyzji podmiot zobowiązany odniósł się do procedury dostępu do informacji publicznej oraz prawa do informacji, uznając się za podmiot podlegający zakresowi podmiotowemu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W dalszej kolejności wskazane zostało, iż przedmiotowa informacja publiczna nie może być udostępniona ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Powyższe stanowisko podmiotu zobowiązanego nie jest prawidłowe.

Sentencja rozstrzygnięcia pisma odmawiającego udostępnienia informacji publicznej wskazuje, iż nastąpiło to zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Pismo odmowne wydane na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej wskazuje, iż **został ograniczony dostęp do informacji publicznej** poprzez przepis prawny wskazujący na wyłącznie jawności określonej informacji publicznej.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, do rozstrzygnięć podmiotów obowiązanych do udostępnienia informacji, niebędących organami władzy publicznej, o odmowie udostępnienia informacji oraz o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio. Wnioskodawca może wystąpić do podmiotu, o którym mowa w ust. 1, o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołania.

Wskazać należy, że ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej określa informację publiczną bardzo szeroko, jako każdą informację w sprawach publicznych. Zgodnie z jej art. 1 ust. 1 i art. 61 Konstytucji RP, informację publiczną stanowi każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie tych kompetencji. Taki charakter ma również wiadomość niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów (por. wyrok NSA z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt II SA 1956/02, Monitor Prawniczy 2002/23/1059). Ustawa

powyższa nie definiuje pojęcia sprawy publicznej, zaś wyliczenie wskazane w art. 6 ustawy jest jedynie przykładowe. W związku z tym, dla wyjaśnienia pojęcia sprawy publicznej, należy kierować się treścią art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. W myśl zaś art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu. Na prawo do informacji publicznej, zgodnie z art. 3 ust.1 pkt 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, składa się również uprawnienie do wglądu do dokumentów urzędowych, których definicja zawarta jest w art. 6 ust. 2 cytowanej ustawy. Przepis ten należy zatem interpretować rozszerzająco, zgodnie z konstytucyjną zasadą dostępu do wszelkich dokumentów obejmujących informację publiczną. Kryterium uzyskania dostępu do dokumentu jest zatem jedynie istnieniem okoliczności wyłączających udostępnienie informacji publicznej, a nie jego kwalifikacją jako dokumentu urzędowego (por. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Toruń 2002, s. 37-39). Ponieważ zgodnie z art. 61 ust. 2 Konstytucji, prawo do informacji obejmuje też dostęp do dokumentów, a Konstytucja na podstawie jej art. 8 jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej i jej przepisy stosuje się bezpośrednio, zatem nie można dokonywać takiej interpretacji art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej, która ograniczałaby wspomniane prawo wbrew wyraźnej regulacji art. 61 Konstytucji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 16 stycznia 2004r., sygn. akt II SAB 364/03, Lex nr 162285).

Tak więc informacją publiczną jest treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, które na gruncie tej ustawy zostały zobowiązane do udostępnienia informacji, które mają walor informacji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi, więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu niebędącego organem administracji publicznej, związanych z

nimi bądź w jakikolwiek sposób dotyczących ich. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez niewytworzonych, jak i te, których używają przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części ich dotyczą), nawet, gdy nie pochodzą wprost od nich.

Natomiast, jeśli chodzi o przedmiot żądania wnioskodawcy, to zdaniem Stowarzyszenia Liderów lokalnych Grup Obywatelskich, należy uznać, iż zakresem ustawy o dostępie do informacji publicznej objęte są również umowy cywilnoprawne, zawierane przez organy władzy publicznej oraz osoby pełniące funkcje publiczne oraz inne podmioty określone w art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej, gdy dotyczą spraw publicznych. Stanowią one, bowiem informacje wytworzone przez podmiot zobowiązany. Dostęp do nich może jednak podlegać ograniczeniu w myśl art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Tak, więc żądana informacja stanowi informację publiczną.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2. Wskazać również należy, że podmiot zobowiązany powołał się na określone w art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej ograniczenie prawa do informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy. Treść art. 22 powołanej ustawy wskazuje również, iż w przedmiotowej sprawie podmiot zobowiązany po ustaleniu, iż prawo skarżącego do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy, zobowiązany był w drodze decyzji odmówić udostępnienia informacji publicznej.

Tajemnicę przedsiębiorstwa definiuje art. 11 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz. U. 2003 r. Nr 153 poz. 1503 ze zm.) Zgodnie z tym przepisem przez tajemnicę przedsiębiorstwa rozumie się nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności.

Tym samym, określona informacja stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa, jeżeli spełnia łącznie trzy warunki:

- ma charakter techniczny, technologiczny, organizacyjny przedsiębiorstwa lub posiada wartość gospodarczą,

- nie została ujawniona do wiadomości publicznej,

- podjęto w stosunku do niej niezbędne działania w celu zachowania poufności.

Powyższe zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r. (I CKN 304/00), który stwierdził, że „Informacja (wiadomość) "nieujawniona do wiadomości publicznej" to informacja nieznana ogółowi lub osobom, które ze względu na prowadzoną działalność są zainteresowane jej posiadaniem. Taka informacja staje się "tajemnicą przedsiębiorstwa", kiedy przedsiębiorca ma wolę, by pozostała ona tajemnicą dla pewnych kół odbiorców, konkurentów i wola ta dla innych osób musi być rozpoznawalna. Bez takiej woli, choćby tylko dorozumianej, informacja może być nieznana, ale nie będzie tajemnicą. Informacja nie ujawniona do wiadomości publicznej traci ochronę prawną, gdy inny przedsiębiorca (konkurent) dowiedzieć się o niej może drogą zwykłą i dozwoloną, a więc np., gdy pewna wiadomość jest przedstawiana w pismach fachowych lub gdy z towaru wystawionego na widok publiczny każdy fachowiec poznać może, jaką metodę produkcji zastosowano. Jednocześnie "tajemnica" nie traci zaś swego charakteru przez to, że wie o niej pewne ograniczone grono osób, zobowiązanych do dyskrecji w tej sprawie, jak pracownicy przedsiębiorstwa lub inne osoby, którym przedsiębiorca powierza informację. Podjęcie niezbędnych działań w celu zachowania poufności informacji powinno prowadzić do sytuacji, w której chroniona informacja nie może dotrzeć do wiadomości osób trzecich w normalnym toku zdarzeń, bez żadnych specjalnych starań z ich strony”.

Pojęcie "tajemnicy przedsiębiorcy" nie zostało zdefiniowane w ustawie o dostępie do informacji publicznej, niemniej w polskim systemie prawa funkcjonuje określenie "tajemnica przedsiębiorstwa", które może być, co najmniej pomocniczo stosowane dla wykładni pojęcia "tajemnica przedsiębiorcy". Zostało ono zdefiniowane w art. 11 ust. 4 ustawy z 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.), zgodnie, z którym przez tajemnicę przedsiębiorstwa rozumie się nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co, do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Abstrahując od wskazanych wyżej rozbieżności w doktrynie i piśmiennictwie z zakresu nauki prawa administracyjnego, co do relacji między określeniem "tajemnica przedsiębiorcy" a "tajemnica przedsiębiorstwa", Kolegium stoi na

stanowisku, że aby uznać daną informację za tajemnicę przedsiębiorcy należy wykazać, że przedsiębiorca podjął kroki mające na celu zachowanie jej w poufności. Organ I instancji nie wykazał, aby informacje, o które wystąpiła strona, miały być poufne z uwagi na to, że przedsiębiorca podjął działania w celu zachowania ich poufności.

Należy wskazać, że aby ograniczyć dostęp do informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy, podmiot obowiązany do udostępniania informacji publicznej musi - po pierwsze - wykazać w sposób bezdyskusyjny, że żądana informacja stanowi tajemnicę przedsiębiorcy, a po drugie - ustaliwszy, że tak jest, zwrócić się, nim odmówi udostępnienia informacji publicznej, do przedsiębiorcy, którego dobra mają być chronione, z zapytaniem, czy nie rezygnuje z przysługującego mu prawa. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 zd. 2 DostInfPubU ograniczenie prawa do informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy nie dotyczy przypadku, gdy przedsiębiorca rezygnuje z przysługującego mu prawa. W przedmiotowej sprawie organ, uznał, iż żądana informacja stanowi tajemnicę przedsiębiorcy oraz wystąpił do przedsiębiorcy z zapytaniem, czy nie rezygnuje z przysługującego mu prawa. Z przesłanego pisma wynika, że Telewizja Polska udzieliła odmownej odpowiedzi, powołując się na „warunki handlowe”, należy jednak wskazać, że warunki handlowe nie są równoznaczne z tajemnicą przedsiębiorstwa. Jak podniesiono wyżej z tajemnicą przedsiębiorstwa są nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co nie odnosi się do żądanej umowy. Ani ARiMR ani Telewizja Polska nie wykazała by w przedmiotowej sprawie zachodziła przesłanka ograniczenia dostępu do informacji publicznej z uwagi na tajemnicę przedsiębiorcy.

Z powyższych względów wniosek jest konieczny i uzasadniony.